

πραγμάτων ἀνεβλήθη ἡ συγκάλεσις τῆς Βουλῆς καὶ ἐξεδόθη ἀντισυνταγματικῶς τὸ διάταγμα τῆς Ἐπιστρατείας. Ἐπιχείρημα τὸ ὅποιον δὲν ἠμποδίσε τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἐναντίον τῶν ἀντισυνταγματικῶν πράξεων καὶ ἐναντίον τῶν ἐκτιμήσεων ὑφ' ὧν ἐνεπνεύσθησαν.

*
**

Ὅλα αὐτὰ δὲν σὰς πείθουσιν ὅτι οἱ Βασιλικοὶ λόγοι πρέπει νὰ καταργηθῶσιν ; Ἀντὶ αὐτῶν δὲν εἶναι προτιμώτερα τὰ ὑπουργικὰ προγράμματα ;

Αὐτὰ τοῦλάχιστον σῶζουν ἀκεραίαν τὴν ὑπουργικὴν εὐθύνην καὶ ἂν ὅ,τι προτείνομεν ἐφαρμοσθῇ, δὲν θὰ διατρέχωμεν τὸν κίνδυνον ν' ἀκούωμεν τὸν κ. Λομβάρδον νὰ μᾶς λέγῃ ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέως τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ !

*
**

Ὅ,τι μισοῦμεν εἶναι τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὰ θαυμαστικά.

Καλιδάν.

ΝΥΧΙΕΣ.

Ὁ κ. Ἰακωβάτος ὡς ῥήτωρ κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει μὲ μωρὸν τὸ ὅποιον σημειώνει τὸν ἀριθμὸν **100** ὅπου τύχῃ, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος προκαλοῦσι τὴν ἐρώτησιν :

— Τί εἶναι αὐτὰ, τί εἶναι αὐτά ;

Ὅνοφριος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Νέα πάλιν γραμμάτια λαχείου ὑπὸ τῶν ἐν Ἀμβούργῳ Ἑβραίων ἐτοιμάζονται νὰ πλημμυρήσουν καὶ ἐν Ἑλλάδι, μὲ τὰ μυθώδη ἐκεῖνα κέρδη τῶν 500,000 φράγκων. Πλὴν τῶν ἐπισήμων αὐστριακῶν λαχείων ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν κανένα κερδίσαντα ἐξ ἄλλου λαχείου.

Διὰ τοῦτο δικαιοῦμεθα νὰ ὑποπτευώμεθα αὐτοὺς τοὺς Ἑβραῖσμούς, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἰδία Τράπεζα Ἰζεντάλ καὶ Σας μᾶς στέλλει ἐκ μέρους τῆς *ρεκλάμας* πρὸς δημοσίευσιν, ἐν αἷς φροντίζει νὰ βάλῃ ἡμᾶς νὰ ποῦμε εἰς τὸ δημόσιον ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις εἶναι ἀσφαλές.

Καὶ εἴτε εἶναι ἀσφαλές, εἴτε δὲν εἶναι, ἐν Ἑλλάδι τὰ λαχεῖα ἀπαγορεύονται καὶ ἡ ἀστυνομία ὀφείλει νὰ κάμῃ κατάσχεσιν αὐτῶν εἰς τοῦ Μπέκ, αἱ δὲ συνάδελφοι ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ καταδεχθῶν νὰ δημοσιεύσουν αὐτὰς τὰς ρυπαρὰς *ρεκλάμας*, καὶ ὅτι θὰ τὰς ἀπορρίψουν ὅπως τὰς ἀπερίφραμεν ἡμεῖς.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἐκ Χαλκίδος ὁ δραστήριος καὶ καθ' ὅλα ἀξίος ὑπασπιστὴς τοῦ 3 τάγματος, ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ κ. Λεωνίδα Πλατούτσας ἐργάζεται ἀκαμάτως πρὸς μόρφωσιν τῶν προσερχομένων νεοσυλλέκτων. Τὸ τάγμα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ διοικητοῦ κ. Τσερούλη ἤρξατο ἤδη γυμναζόμενον εἰς κατασκευὴν προσκαίρων ὀχυρωμάτων, εἰς ἐπιθέσεις καὶ ἀμυναν θέσεων, εἰς διαβάσεις ποταμῶν καὶ ἄλλα.

Α' | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 22

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Δὲν ἠγνόει πόσον ἡ θυγάτηρ του καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἡγαπῶντο καὶ πόσον ὁ γάμος ἐκεῖνος ἤθελεν ἀποβῇ ὀλέθριος εἰς ἀμφοτέρους. ἤρχιζε νὰ λησμονῇ ὀλίγον τὰς περὶ εὐγενείας προλήψεις, ἀλλ' ἤδη εἶχε δώσει τὸν λόγον του εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαιν-Μώρ. Ταῦτα ἐσκέπτετο ἀποσυρόμενος ἐνίοτε καὶ ὁσάκις ἐπανῆρχετο παρὰ τὴν κλίνην τῆς θυγατρὸς του, ἡ Βέρθα διέκρινεν ἀκόμη ἐν δάκρυ λησμονηθὲν εἰς τοὺς ἐσπογγισμένους ὀφθαλμούς του. Πολλάκις ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν Κόμητα, νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ τῷ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι ἀναγκάζεται ν' ἀνα-

καλέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, νὰ τῷ ἀφηγηθῇ τὸν ἔρωτά της, τὴν ἀσθένειαν καὶ τὰς ὀλίγας ἐλπίδας τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὅπως σωθῇ, ἐὰν ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ ὁμως . . . τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελεν εἶσθαι τόσον διὰ τὸν Κόμητα ὅσον καὶ δι' ἑαυτὸν προσβλητικὸν καὶ βαρὺ. Ν' ἀναιρέσῃ τὸν λόγον του . . . νὰ ψευσθῇ πρὸς τὸν Κόμητα, νὰ προτιμήσῃ τὸν Ἐδουάρδον ἀντ' αὐτοῦ !

Ἡ Βέρθα εἶχεν ἐντούτοις, εἰς στιγμάς, καθ' ἃς ἡ πατρικὴ στοργὴ ὑπερίσχυε πάσης ἄλλης σκέψεως, λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἐδουάρδον. Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ πρὶν ἢ ἡ τροφὸς τὸν ἀναγγεῖλῃ, ἡ Βέρθα ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐγερθεῖσα—Ὁ Ἐδουάρδος ! — Ἐφώνησε—δὲν εἶναι ὁ κ. Ἐδουάρδος ;

Τῶνόντι μετ' ὀλίγον ὁ Ἐδουάρδος εἰσῆρχετο δειλὸς, ἀλλ' εἰς τὴν πρόσκλησίν της δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν καὶ ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, δάκρυα ἀνέβλυσαν τότε ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἐκείνους ὀφθαλμούς καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἔθεωντο ἀλλήλους χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἀρθρώσωσι λέξιν. Ὁ πατὴρ συγκινηθεὶς ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον ἐπανελάμβανε—Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !

Ἡ δυστυχία καὶ αἱ περιπέτειαι, ἡ ἀντίδρασις καὶ ἡ πάλιν καθιστῶσι τὸν ἔρωτα ἀκατανίκητον. Τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ δυνήθῃ ν' ἀποσπᾷ τὸν ἕνα ἀπὸ τῆς ἀγκάλης

ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ

χθές επιστρέφοντες εἰς Θεσσαλονίκην οἱ κ. κ. **Α. Παλαιολόγος** καὶ **Θ. Λεβιδούνης**, ἀντιπρόσωποι τῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, σταλέντες ἐνταῦθα ὅπως ἐνεργήσωσι παρὰ τῇ Κυβερνήσει τὴν ἀποστολὴν ἀνακριτοῦ δι' ὅσας κατηγορίας ἀποδίδουσι τῷ ἐν Θεσσαλονίκῃ Γενικῷ Προξένῳ κ. Βατικιώτῃ.

Ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ ἀρρενωπὴ γλῶσσα τῶν ἀντιπροσώπων τούτων, ὡς καὶ τὸ ῥητὸν τῶν κατηγοριῶν τὰς ὁποίας διετύπωσαν, ἐπείσαν τὴν Κυβέρνησιν ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ ἀποστολὴ ἀνακριτοῦ.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θέλει τεθῇ εἰς ἐνέργειαν λίαν ταχέως, διότι δὲν εἶναι δίκαιον τὸ κέντρον τῆς Μακεδονίας, ἡ Θεσσαλονίκη, νὰ μένῃ ἄνευ προξένου, τοῦ κ. Βατικιώτου, μετὰ τοιαύτας κατηγορίας, ὧν τὸ ἀνυπόστατον δὲν ἐβεβαιώθη, μὴ δυναμένου οὔτε δικαιουμένου νὰ ἐκτελῇ χρεὴ Γενικοῦ Προξένου.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἰπαξιωματικὸς βλάσφημος συνειθίζει πάντοτε τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα νὰ τὰ συνοδεύῃ καὶ μὲ μίαν βλασφημίαν.

Φερ' εἰπεῖν :

— Φερτέ . . . τὴν Παναγίαν σας.

— Παρουσιαστέ . . . τὸν Σταυρὸν σας.

Εἰς τὴν τελευταίαν βλασφημίαν εἰς ἐπίστρατος πετὰ κάτω τὸ τουφέκι καὶ τοῦ παρουσιάζει μικρὸν σταυρὸν τὸν ὅποιον εἶχεν ὡς ἐγκόλπιον, μὲ ὕψος εὐθείας Ἀγαθοπούλου.

Ὁ κ. Χ*** ἐξέχυνεν εἰς τὴν ἐρωμένην του ὅλον τὸν Βύρωνα τῆς καρδίας του.

Ἐκείνη ἐπολέμει τὸν Βύρωνα μὲ τὸν Τυρταῖον καὶ τοῦ ὤμιλει περὶ πολέμου καὶ πατρίδος.

Ὁ Χ*** ἀποκαμῶν (ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ θήλυ σχολαστικόν) ἐκφωνεῖ :

— Ἰδοὺ Γυνή—Φρεαρίτης !

Εἰς ξενοδοχεῖον.

Ὁ διευθυντής. Κύριε, πρέπει νὰ πληρώσητε τὸ γεῦμά σας· δὲν σὰς γνωρίζω, δὲν δύναμαι νὰ σὰς κάμω πίστωσιν.

Ὁ πελάτης. Ἄν εἶναι γι' αὐτὸ, γνωρίζομεθα κ' ἔτσι μοῦ κάνεις πίστωσιν.

Εἰς διάλογος :

— Πηγαίνει καλά ;

— Πολὺ καλά, σὰς εὐχαριστῶ. Ἔσεῖς ;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν τὸ ῥωλόγι σου πηγαίνει καλά.

Εἰς βυζαντινὸς, πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἀφήσας τὴν Φυσιολογίαν τοῦ γάμου τοῦ Βαλζάκ, ζητεῖ νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς μίαν γκαρσόναν Ζυθοπωλείου.

— Ξεῦρεῖς, τῆς λέγει, αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς ἀνοήτους.

Καὶ ἐκείνη :

— Ἄ ! ψυχὴ μου, πόσο σ' ἀγαπῶ !

Μεταξὺ τριῶν, ὧν ὁ εἰς παράσιτος :

— Τί κάμνεις τώρα ;

— Ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου.

— Καὶ σύ ;

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Καλὰ, ἐσὺ δὲν ἔχεις λεφτὰ σ' τὴν τσέπη.

— Καὶ γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, πῶς ζῶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του.

τοῦ ἄλλου ! Ποία δύναμις ἀνθρωπίνη θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἀποχωρήσῃ τὰς δύο ἐκεῖνας ὑπάρξεις !

— Ἀνδρίζου Βέρθα !—ἔλεγεν ὁ Ἐδουάρδος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων—ὑπάρχει θεὸς προστατεύων τοὺς ἀγαπομένους !

— Λοιπὸν δὲν ἀπώλετο τὸ πᾶν ἀκόμη, Ἐδουάρδε ;

— Καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ζῶ ἀκόμη ; Δὲν σὲ πείθει τοῦτο ὅτι ἡ ἐλπίς δὲν ἀπώλετο ; Ἐάν, ὡς λέγεις, τὸ πᾶν ἀπώλετο, ἐάν ἐπέπρωτο τὸν θησαυρὸν μου νὰ μοι ἀρπάσῃ ἄλλος, ὁ Ἐδουάρδος σου δὲν θὰ ἦτο πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Καὶ ὅμως . . . ἐνῶ ἀπὸ σοῦ ζητοῦσι νὰ με χωρίσωσιν, ἄλλη διαφιλονικεῖ τὴν καρδίαν σου. Τί ἐπταίσσαμεν λοιπὸν ἡμεῖς διὰ νὰ τιμωρῶμεθα οὕτω ;

— Εἰςέστω τὰ πάντα, ἀλλ' ἀνδρίζου Βέρθα ! Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ εὐτυχία θὰ μας κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν τὰς ὁδύνας τοῦ παρελθόντος εἶναι ἐγγύς.

Καὶ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἠτένιζον ἀλλήλους καὶ ὁ εἰς κατωπτρίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου. Ἦσαν εὐτυχεῖς. Ἦτο ἡ πρώτη ἀληθὴς εὐτυχία τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο ἐπὶ τῆς ζωῆς των, διότι προηγήθη ἡ δοκιμασία, διότι εἶχον ἀκόμη νὰ ὑποστῶσι βασάνους.

Εἶχον τόσα νὰ εἰπωσι ! Καὶ ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλησμόνουν τὰ πάντα, τὰ χεῖλη ἐσιώπων καὶ ἐλάλουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ ὁ εἰς ἤκουε τοὺς

παλμοὺς τῆς καρδίας τοῦ ἄλλου.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατὴρ ἐπανήλθεν. Ὁ Ἐδουάρδος ἐρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Πάτερ μου—ἔλεγε—σώσατε τὴν κόρην σας, σώσατε τὴν Βέρθαν σας, σώσατέ μας !

Ὁ βαρῶνος τὸν ἐθεώρει μετ' ἀπελπισίας, δυσφορῶν καὶ ἀδυνατῶν νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ὅχι· μὴ λέγετε ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο ! Δύνασθε σεῖς τὸ πᾶν !

Ὁ βαρῶνος ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Μόνος ὁ θεὸς—εἶπε λύων τὴν σιωπὴν—δύναται τὸ πᾶν. Ἐγὼ . . . ἔδωκα τὸν λόγον μου εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ !

— Εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ—εἶπεν ἀμέσως ὁ Ἐδουάρδος—ἀλλὰ θὰ περιμενίητε . . .

— Ἔως οὐ ἀναρρώσῃ ἡ Βέρθα μου.

— Ὅθ' ἀπεριμενίητε τοῦλάχιστον μίαν ἐβδομάδα, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Ναί· θὰ περιμενίω.

— Βίπατε ὅτι ἐδώκατε τὸν λόγον σας εἰς τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μώρ ! Δὲν εἶπατε τοῦτο ; Μετὰ μίαν ἐβδομάδα λοιπὸν ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ τὴν χεῖρά της.

Ὁ Βαρῶνος, ὅστις ἠγνόησε τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

* Ηρωϊσμός ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι νὰ ἀσπάζησαι γυναῖκα κα-
πνίζουσαν.

* Ἡ κλασικὴ τραγωδία ὁμοιάζει τὴν τιμίαν γυναῖκα τὴν
ἀπολαύουσαν τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν· τὸ ρωμαντικὸν ὅμως δράμα
εἶναι γυνὴ διατηρουμένη ἥτις μᾶς γοητεύει.

* Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε φύλλον συκῆς δι' οὗ καλύπτομεν
τὰ προσόντα μας.

* Κυρίως ὁ ὑμέναιος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀνταλλαγὴ ὕβρεων
τὴν ἡμέραν καὶ ῥοχαλητοῦ τὴν νύκτα.

* Ἡ σελήνη εἶναι τὸ βουλοκέρει τῆς φύσεως.

* Ἡ πραγματικότητα εἶναι τὸ καθάρισον τοῦ αἰσθήματος.

* Ὁ ἔρωσ εἶναι εἶδος θεάτρου εἰς τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες
μοιράζουσι κορτομαράκια.

* Νεᾶνίς τις (μὰ τὸν θεό! πολὺ εὐμορφῇ) μοῦ ἔλεγε μίαν
μέρα: αἶ! ἔχετε σιδερένια ὑγεία.—Ναί, κυρία μου, τῇ
ἀπεκρίθην, εἶμαι ἀπὸ σίδερον, ἀλλὰ ὁ μαγνήτης εἰσθε σεῖς!!
(Ἡ φιλοφρόνησις αὐτῇ μοῦ ἀπέφερε δικαίαν ἀμοιβήν).

* Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ εὐειδοῦς κόρης, τὴν παρομοιάζομεν

πρὸς ἄγγελον. * Ἄν οἱ ἄγγελοι εἶναι ἀρσενικοὶ, τότε τὸ
πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ὀλίγον ῥιψοκίνδυνον.

* Ἐὰν ἡ σύζυγός μου ἔφερε φανέλλαν, σὺδέποτε θὰ ἐζηλο-
τύπουν . . . οὔτε τὴν γυναῖκα, οὔτε τὴν φανέλλαν.

* Ὁ φίλος μου Δ** ἀγαπᾷ μετὰ πολλῆς δυνάμεως· αὐτὸ
εἶναι ἡ ἀδυναμία του.

Κόμμερσων.

ΑΠΑΝΤΑ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΟΜΟΥ

Ἡ νέα αὕτη ἐκδοσις θὰ περιέχῃ ἅπαντα τὰ ἐκδοσμένα
καὶ τὰ ἐτι ἀνέκδοτα μένοντα ἔργα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ·
ἡ σκιαγραφία αὐτοῦ γραφήσεται ὑπὸ τοῦ κ. Βέρηναίου Ἀσω-
πίου, ἡ δὲ εἰκὼν του χαραχθήσεται ἐν Παρισίοις.

Τιμὴ συνδρομῆς φρ. 2. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ
τυπογραφείῳ τῆς «Κορίννης», παρὰ τῇ πλατείᾳ Ὀμοροίας.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1880.

Χ. Σ. Χιώτης,

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ

ΓΕΛΩΤΕΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΚΚΟΥ

ἐκίνησεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν. Βλέπων δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ
τοῦ ἦτο σύγχεκινημένη ἔνευσεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον καὶ
συγχρόνως ἠγέρθη. Ἐκεῖνος δὲ θλίβων τὴν χεῖρά της:

— Θάρρος Βέρθα! — τῇ ἔλεγε—δὲν θὰ ἀφήσω νὰ μοι
ἀρπάσωσι τὸν θησαυρόν μου!

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετὰ τοῦ Βαρώνου, διὰ νὰ εἰ-
σέλθωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κύριε Δωρναί — εἶπεν ὁ Βαρώνος — ἀπὸ σᾶς μόνον
ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Σεῖς δύνασθε νὰ λύσητε τὸν γόρδιον
δεσμόν, ὅστις με δεσμεύει. Σπεύσατε ἐνόςῳ εἶναι ἀκόμη
καιρὸς καὶ ἐνόςῳ δύναμαι νὰ προβάλλω ὡς αἰτίαν τῆς ἀνα-
βολῆς τὴν ἀσθένειαν τῆς Βέρθας μας. Προβλέπω ἀληθῶς
μέγα δυστύχημα ἐὰν δὲν δυνήθω ν' ἀπαλλαγῶ ἐντίμως τῆς
ὑποσχέσεώς μου.

— Ἀπ' ἐναντίας διατηρήσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας, — ἀλλ'
ἀναβάλλετε μόνον τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Καὶ
τότε ὁ νέος κόμης τοῦ Σαίν-Μώρ θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ
τὴν ὀφειλήν.

Καὶ θλίβων τὴν δεξιάν του ὁ Ἐδουάρδος ἐξῆλθε θαρρα-
λέος καὶ εὐελπίς.

XIII

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχεν ἤδη ἐνάξει ἐνώπιον τῶν δικαστη-
ρίων τὸν Κόμητα τοῦ Σαίν-Μώρ ἢ μᾶλλον τὸν Δεσπορὲλ ὡς

σφετερισθέντα τὸ ὄνομα ἀποθανόντος ἀνεψιοῦ τοῦ Κόμητος
καὶ τὴν κληρονομίαν συγχρόνως, τῆς ὁποίας ἐζήτει τὴν εἰς
αὐτὸν ἀπόδοσιν, καθ' ὅσον ἐκλιπόντος ἐκείνου, οὗτος ἦτο ὁ
μόνος καὶ ἄμεσος κληρονόμος. Συγχρόνως δὲ κατήγγειλε
τὸν Τριβουλλιάκ.

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τις ὅτι καὶ ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μώρ
ἐκοιμάτο. Βέβαιον ἀλλήιστα ὅτι ἡ Κομητεία αὐτοῦ δὲν ἀ-
ναπαύεται ἐπὶ ῥόδων. Ἐπεχείρησε λοιπὸν διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ
νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν βίαν. Ἦτο λοιπὸν ἐνο-
χος; Ἐφοβεῖτο τὸν Ἐδουάρδον;—Τοῦτο θὰ τὸ λύσῃ ἡ δι-
καιοσύνη. Ἀλλ' ἦτο σκάνδαλον εἰς τὸν τόπον ὁ Ἐδουάρδος;
καὶ ὁ Ἀμεδαῖος ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῇ.

Προσεκάλεσε λοιπὸν εἰς συνέντευξιν. Ὁ Ἐδουάρδος, πάν-
τοτε ὑπαπτευόμενος, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ φανῇ καὶ δεῖλος,
ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ τὴν δωδεκάτην τῆς ἐπιούσης
μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ.

Εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖόν του μόνος ὑπεδέχθη τὸν Ἐ-
δουάρδον ὁ Ἀμεδαῖος. Ὁ Ἐδουάρδος εἰσῆλθε σοβαρὸς μὲν,
ἀλλ' ὠπλισμένος μὴ θάρρος.

— Ὑπακούω εἰς τὴν πρόσκλησίν σας Κύριε Κόμη—εἶπεν
εἰσερχόμενος.

Ὁ Ἀμεδαῖος τῷ ἔνευσε νὰ καθήσῃ.

(ἀκολουθεῖ).

Κ. Εἰνός.